

неупереджений та своєчасний розгляд і вирішення цивільних справ з метою ефективного захисту порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод чи інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб, інтересів держави (ч. 1 ст. 2 ЦПК України).

Список використаних джерел:

1. Проблемы науки гражданского процессуального права / [В. В. Комаров, В. А. Бигун, В. В. Баранкова] ; под ред. проф. В. В. Комарова. Х. : Право, 2002. 440 с.

2. Терещук Г. А. Цивільне право. Конспект лекцій для студентів усіх напрямів денної та заочної форм навчання. Луцьк: ЛНТУ, 2017. 88 с.

3. Козлов А. Ф. Суд первой инстанции как субъект советского гражданского процессуального права. Томск : Изд-во Томского ун-та, 1983. 165 с.

4. Цивільне судочинство України: основні засади та інститути : монограф. / [В. В. Комаров, К. В. Гусаров, Н. Ю. Сакара та ін.] ; за ред В. В. Комарова. Х. : Право, 2016. 848 с.

УДК 305 : 349.2 [351.74-055.2]

*Полішко Наталія,
старший викладач кафедри
цивільно-правових дисциплін НАВС*

**РІВНІСТЬ ТА СПРАВЕДЛИВІСТЬ У СФЕРІ ПРАЦІ ЖІНОК,
ЯКІ ПРОХОДЯТЬ СЛУЖБУ В ПОЛІЦІЇ**

Проблема недотримання рівних прав і можливостей чоловіків і жінок є одним із важливих питань, які потребують нагального вирішення як в окремо взятому суспільстві, так і у всьому світі. Саме така обставина спонукала Організацію Об'єднаних Націй та інші міжнародні організації до розробки та затвердження ряду міжнародних документів, метою яких є забезпечення рівності та справедливості у сфері праці жінок, в тому числі і тих, хто несе службу в різних правоохоронних структурах.

Серед таких необхідно виділити: «Загальну декларацію прав людини», яка була прийнята 10 грудня 1948 року на Генеральній Асамблеї ООН, і яка проголосила принцип рівноправності, акцентуючи увагу на тому, що кожна людина повинна бути наділена всіма правами і свободами; «Конвенцію про ліквідацію усіх форм дискримінації щодо жінок – прийнята Резолюцією ООН 18 грудня 1979 року, якою утверджено права людини, гідність і цінність людської особистості та рівність чоловіків і жінок; Резолюцію 1325 Ради Безпеки ООН, прийняту 31 жовтня 2000 року «Жінки в 2000 році: рівність між чоловіками та жінками, розвиток та мир в XXI столітті».

Важливого значення для вирішення окресленої проблеми стали і ряд конференцій, проведених за участю багатьох країн. Зокрема, це – Четверта всесвітня конференція щодо становища жінок (м. Пекін (Китай), 4-15 вересня 1995 року), на якій було вироблено План дій щодо покращення становища жінок у всіх сферах суспільного та приватного життя і боротьби з дискримінацією та міжнародна конференція «Жінки в правоохоронних органах» (м. Бішкек, (Киргизстан), 16 жовтня 2014 року), де було розроблено стратегічний План розвитку Асоціації жінок-поліцейських, визначені подальші кроки і механізми досягнення гендерного балансу в системі органів внутрішніх справ [1, с. 41].

Завдяки спільним законодавчим зусиллям світової спільноти, на сьогоднішній день, жінки-поліцейські займають чільне місце в системі поліцейської діяльності, але так було не одразу.

«Загальносвітовий стаж» служби жінок у поліції становить більше ста років.

За даними деяких досліджень, залучення жінок на службу до правоохоронних органів відбулося у США в середині XIX століття. Варто відзначити, що період становлення був тривалим, оскільки остаточно завершився лише у 70-х роках минулого століття і був пов'язаний з прийняттям ряду антидискримінаційних законодавчих актів, якими жінки та чоловіки отримали рівність прав. Первісна необхідність використання жінок у правоохоронній сфері пов'язується із тим фактом, що в першій половині XIX століття в США, у зв'язку із зростанням емансипації жінок, виникла гостра потреба у жінках-наглядачках для виконання певних функцій у жіночих тюрмах. У цей час (1828 рік) було прийнято закон, відповідно до якого було розмежовано службові приміщення для наглядачів чоловічої та жіночої статі, а в 1932 році, знову ж таки на рівні закону, були сформульовані права наглядачок. Трохи згодом, а саме в 1845 році в якості наглядачок (матрон) за ув'язненими жіночої статі вперше були використані жінки, і вже в 1878 році при сприянні Союзу Поміркованих Жінок-Християнок (Women's Christian Temperance Union), більшість посад наглядачок у в'язницях США були замінені жінками [2, с. 157].

Разом з тим, лише у 1888 р. роботу жіночого персоналу з жінками-злочиницями і неповнолітніми правопорушниками було вперше визнано офіційно.

Історичні процеси індустріалізації, урбанізації і міграції на початку XX століття викликали величезний ріст таких негативних явищ як проституція, жорстоке поводження з дітьми, розбещення неповнолітніх, злочини, вчинювані на сексуальному та побутовому ґрунті, а також дитяча бездоглядність. Все це вимагало зміни не лише структури поліцейських управлінь, перегляду покладених на них

функцій, але і максимально можливого залучення жінок в правозастосовній сфері [2, с. 157].

Аналізуючи проблематику залучення жінок на службу в поліцію, Т. М. Заніна та А. С. Петранцов, вказують, що перша жінка на службі в поліції з'явилась в 1910 р. Саме цього року керівництво поліцейського департаменту м. Лос-Анджелес (США) прийняло рішення про зарахування до штату на постійну роботу Еліс Стеббінс Уелс, яка згодом стала організатором національного руху за прийняття жінок на поліцейську службу і першим президентом міжнародної Асоціації жінок-поліцейських (International Association of Policewomen – IAP). До 1915 р. в США жінки несли службу в поліції 25 міст у 20 штатах країни [3, с. 30].

Цього ж 1915 р. за підтримки Міжнародної Асоціації Начальників Поліції (IACP) в м. Балтиморі (США) була створена Міжнародна Асоціація Жінок-поліцейських. Асоціацією було вперше розроблено проект Концепції найму жінок до поліцейських відділків для виконання наглядової і профілактичної роботи щодо жінок і неповнолітніх. Зрештою, саме в цьому документі було закладено основи рівних з чоловіками прав і можливостей кар'єри жінки-поліцейського [4].

Наступний етап на шляху закріплення статусу жінок-поліцейських пов'язується з прийняттям Генеральною Асамблеєю ООН у 1979 р. Конвенції про ліквідацію усіх форм дискримінації щодо жінок, яка закріпила рівні права чоловіків та жінок у сфері зайнятості. Жінки отримали право на подання судових позовів до керівництва поліцейських управлінь, які незаконно відмовляли жінкам у прийомі на службу [2, с. 157-158].

В сучасний період в багатьох країнах Європи простежується загальна тенденція до зростання кількості жінок на службі в поліції, а також здійснюється активне залучення жінок до виконання усього комплексу задач, покладених на органи поліції по боротьбі зі злочинністю.

Отже, можна з упевненістю вести мову про те, що більшість країн світу намагаються за допомогою різноманітних заходів залучити до служби в поліцію якомога більшу кількість жінок. В Скандинавії навіть ставлять за мету, щоб в лавах поліції працювало не менш, як 40 % жінок [5].

Таким чином, на сьогодні практично у всіх країн Європи та США однією із задач керівників кадрових апаратів поліції є найбільш ефективний набір в поліцію необхідної кількості жінок для виконання різноманітних поліцейських функцій.

На думку ряду науковців, яку ми підтримуємо, в сучасному світі правоохоронна сфера є одним із видів соціальної діяльності. У зв'язку з цим рівень освіти, культури поліцейських розглядається як потужний

фактор, який забезпечує прогресивний розвиток поліції, так який підвищує ефективність поліцейської діяльності [6, с. 67].

На наше переконання, зміна кількісного складу жінок-поліцейський є позитивним явищем і свідчить про те, що жінки мають особистісні якості, високий рівень розвитку інтелекту, що надає їм можливість успішно здійснювати професійну діяльність.

Список використаних джерел:

1. Московская М.С., Бульгина В.Г. Влияние гендерных различий на особенности восприятия стресса у сотрудников полиции (обзор зарубежных исследований). *Прикладная юридическая психология*. 2017. № 3. С. 76–82.

2. Полішко Н.Л. Історико-правові аспекти прийняття жінок на службу поліцію: досвід деяких зарубіжних країн. *Юридичний вісник*. 2020. № 4. С. 156–163.

3. Закатов В.В. Профессиональная подготовка сотрудников полиции за рубежом: особенности и тенденции развития. *Балтийский гуманитарный журнал*. 2017. № 4 (21). С. 313–315.

4. Яценко Т. П. До питання вдосконалення вимог до кандидатів на службу в органи внутрішніх справ. Трудове право, право соціального забезпечення та сучасні проблеми проходження служби в органах внутрішніх справ : матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції (м. Харків, 25 листопада 2011 р.) /за заг. ред. К. Ю. Мельника. Харків : ХНУВС. 2011. С. 343–345.

5. Юклова Т. Г. Женский вопрос – особая проблема человечества. *Ученые записки Худжандского государственного университета имени академика Б.Гафурова*. 2013. № 2 (35). С. 251–257.

6. Про очищення влади. Закон України № 1682-VII від 16.09.2014. *Відомості Верховної Ради*. 2014. № 44. Ст. 2041.

УДК 342.726 – 053.2

*Русанівська Діна,
аспірант кафедри цивільно-правових
дисциплін НАВС
Науковий керівник: Мироненко Валентина,
кандидат юридичних наук, доцент,
завідувач кафедри цивільно-правових
дисциплін НАВС*

ЗАХИСТ ПРАВ ДІТЕЙ: ІСТОРИЧНИЙ РОЗВИТОК ТА СУЧАСНА ПРОБЛЕМАТИКА

Конвенцією ООН про права дитини, яку було прийнято 20 листопада 1989 року та ратифіковано в Україні 1991 року, визначено, що дитиною є кожна людська істота до досягнення 18-річного віку,